SIBERIA

de Dario Pecarov

Partea intii

Desi primavara trebuia sa soseasca de mult, deja de trei nopti pamintul era inghetat sub stratul subtire de nea, iar frigul parea ca nu doreste sa paraseasca pentru inca mult timp valea. Orasul, inconjurat de satele rasfirate de prin apropiere, se intindea amortit la poalele celor trei coline mici ce il imprejmuiau. Mai erau cam doua ceasuri, poate ceva mai mult, inainte de a se innopta, iar Oleg traversa cimpul alb dinspre marginea estica a asezarii, tragind zdravan sania mare, cu pod de scindura, spre panta abrupta din virful careia copiii cei mari isi dadeau drumul cu saniile lor. Era in stare sa controleze sania, si trebuia in primul rind sa-si demonstreze asta lui insusi. Cei mari vor vedea ca el nu e doar un pici neputincios, mai ales ca, de citeva zile, implinise sapte ani. Se poticnea la fiecare pas pentru ca picioarele i se afundau in neaua viscolita, dar stringea din dinti, tragind cu greutate sania de trei ori mai mare decit el. Dupa patruzeci de minute privea orasul din virf. "Acum au sa stie toti!" isi spuse, si prinse capatul din spate al saniei cu miinile lui mici, o impinse cu putere, apoi se trinti cu burta pe scindurile reci, inghetate. Sania porni nebuneste la vale.

Ruinele anticei manastiri din mijlocul satului nu mai interesau de mult pe nimeni. De cind cu razboiul toate se stricasera pe lume, vremea, lucrurile si mai ales oamenii. Insa Misa gasi o intrebuintare acestui loc sacru, una banala, totusi o intrebuintare: locul unde ea si Anatoli se intilneau in secret. Anatoli era fratele lui Oleg, pustiul minune, era cel mai mare dintre cei doi frati orfani care locuiau citeva case mai departe de ea. Lumina asfintitului patrundea in odaile parasite, inadins parca pentru a aminti ca locul, desi parasit, era sfint. Cu tot frigul cumplit, razele dezmierdau obrazul fetei, care, din pricina apropiatei intilniri, se imbujorase. Insa Misa era trista; amintirea razboiului, foamea si teroarea pe care le traise cu doar zece ani in urma ii revenisera odata cu aparitia soldatilor rusi in orasul lor, in dimineata acelei zile. Se temea mai tare decit orice pe lume de razboi. Gindurile acestea ii impietrisera o expresie de groaza pe fata, si tresari speriata cind auzi zgomot la usa incaperii. Se grabi sa deschida chicotind.

- Ti-am spus sa nu te mai furisezi, Anato…

In fata usii nu era Anatoli, ci un soldat tinar, nu foarte inalt, cu parul blond, care tinea o sticla de votca in mina. Misa se trase inapoi speriata, spre fereastra. Barbatul facu un salt, o prinse de brat si o trinti la podea. Fata tipa, dar soldatul se repezi si o prinse cu mina de gura, iar cu cealalta scoase o esarfa murdara pe care o folosi drept calus. Isi desfacu tacticos sireturile de la bocanci in timp ce fata albise cumplit, ghemuita la mai putin de jumatate de metru de el. Ii lega miinile la spate, apoi picioarele, si se aseza in fata ei pe o cutie de lemn plina de praf.

- Stii ce am sa-ti fac, fetito?

Misa nu stia. Din clipa in clipa Anatoli avea sa apara, o va salva si nu va mai lasa sa i se intimple nimic rau. Sticla era pe trei sferturi goala, dar soldatul tragea zdravan din ea, asa ca, in curind, avea sa se termine. Inceta sa-l mai priveasca, isi tintui privirea in pamint suspinind incet din cind in cind. Trecu un timp, ii era imposibil sa aprecieze cit, pina auzi un horcait urit si isi ridica privirea. Cu fata sprijinita in mina rezemata de genunchi, soldatul adormise.

Anatoli urma fara chef urmele de sanie lasate in zapada de fratele lui mai mic in timp ce privirea ii cerceta cu atentie culmea din fata. Se temea ca nu cumva Oleg sa-si fi dat drumul de cealalta parte a dealului, unde panta era mult mai abrupta si unde, cu siguranta, s-ar fi ranit. Privi in dreapta, apoi in stinga sa, si i se paru ca vede urmele pe care sania le lasase la coborire. Porni spre ele in graba. Poate ca Misa se va supara daca trebuia sa-l astepte prea mult, mai ales ca intirziase deja. O lua la fuga prin omat, la vale, pe urmele proaspete de sanie din zapada. Urmele coborau spre cimpul intins dincolo de care, la vreo jumatate de kilometru, incepeau, intii razlet, apoi din ce in ce mai aglomerat, casele mici, sarace, din caramida netencuita ce compuneau mica asezare. Anatoli urmari liniile paralele pina ce acestea se incurcara intr-un joc fara solutie cu alte sute de urme similare, in capatul estic al strazii ce impartea oraselul in doua cartiere. Convins ca Oleg reusise sa ajunga acasa fara a se rani Anatoli o porni in fuga spre ruine si ajunse la poalele movilei pe care era inaltata manastirea tocmai cind soarele portocaliu se ascunse complet dupa muntii uriasi si inghetati din departare. Pasi grabit in interiorul curtii si urca scarile, apoi porni pe holul de-a lungul caruia, pe partea

dreapta, se insiruiau douasprezece usi. Un gind ciudat ii trecu prin minte: cu putine reparatii, locul acela ar fi fost ideal pentru locuit, asta bineinteles daca lumea ar fi reusit sa treaca peste superstitia care a facut ca nici macar usile de lemn sa nu fie rupte si folosite pentru foc. Putin probabil. La fel de ciudat cum ii venise, gindul trecu si Anatoli impinse usor usa cunoscuta, dincolo de care astepta, spera el, Misa. Camera era goala. Goala de orice prezenta umana, pentru ca fel de fel de obiecte parasite erau imprastiate prin incapere si, cu putine exceptii, toate erau asa cum le stia. O sticla de bautura ce mai avea vreo doua degete de alcool in ea se afla pe o cutie mare, plina de praf, pe care se vedeau urme clare ca sezuse cineva de curind. Anatoli se intoarse pe hol si se repezi pe rind in fiecare incapere. Cu toate acestea, de fiecare data, dincolo de usi il intimpinau aceleasi camere goale, reci, si o spaima neinteleasa puse stapinire pe baiat. Cobori in curte si continua sa fuga cautind printre zidurile darimate urme in zapada.
Misa auzi ingrozita sunete de pasi in apropiere si lacrimile ii pornira necontrolat pe fata invinetita de frig. Sari in picioare si o lua la fuga printre ruinele zidului exterior ce inconjura manastirea. Din cauza lacrimilor privirea ii era neclara, iar din cauza spaimei fuga de-a dreptul ridicola. Alerga fara sa stie exact unde fuge si de ce, dar stia ca trebuie sa fuga cu orice pret. Dadu coltul spre poarta manastirii si tipa scurt cind doua brate puternice o prinsera. Apoi lesina de spaima. Dupa un timp, pe care ii era imposibil sa il determine, isi recapata cunostinta, deschise ochii si vazu fata lui Anatoli deasupra ei.

- Mi-e frig, sopti incet, iar baiatul o trase mai aproape de el, cuprinzind-o cu bratele.

- Imi pare rau! Asa de rau…

Ii sterse lacrimile si o saruta de citeva ori scurt pe buzele inghetate apoi o ajuta sa se ridice in picioare si porni lasind-o sa se sprijineasca pe bratul lui puternic, spre casa, citeva strazi mai departe, linga Piata Rosie. Misa isi recapata incet puterile si incerca sa raspunda cit mai limpede intrebarilor pe care Anatoli i le punea. Ii povesti incoerent despre soldat, cum adormise cu sticla linga el, cum ea se dezlegase si incercase sa fuga, iar blondul o urmarise. Baiatul o asculta cu privirea in pamint iar in rastimp suspina incet dupa care scapa acel "imi pare rau" plin de auto-invinovatire. Ajunsera in Piata, iar aceasta era intesata

de camioane de armata si soldati, ceea ce facu sa li se taie rasuflarea. Mai aveau doar zece metri de parcus si doar doua camioane, unul in stinga, celalalt in dreapta, in fata lor. In spatele camionului din stinga se afla un grup de vreo cinci soldati care strigau si cintau in gura mare. In mijlocul lor Misa il zari pe blondul care o legase si tresari. Anatoli o privi cu o expresie indurerata pe chip.

- Uite-l si pe blondul nostru… Fugi acasa! Presimtind ce avea sa faca, fata se agata de bratului lui, iar el o privi lipsit de orice expresie.

- Va fi bine. Vom pleca impreuna sa studiem la Sankt si nu vom mai sti nimic din toate acestea. O impinse spre strada pe care trebuia sa apuce acasa, iar fata o lua la fuga. Anatoli scoase cutitul cu prasele de culoarea argintului, pe care il purta mereu cu el si se repezi spre grupul de soldati, iar inainte ca vreunul sa apuce sa inteleaga ce se intimpla, infipse lama in inima blondului. Apuca sa faca doar citiva pasi spre strada inzapezita si simti o arsura cumplita in umar. Se intoarse si mai lovi o data, in gitul urmaritorului. Singele ii siroia pe spate, cu toate acestea continua sa mearga lasind dire rosii in moina, in urma lui. Cincisprezece soldati pornira in fuga dupa el, iar de pe cealalta parte aparu Oleg care alerga ingrozit, cu lacrimi in ochi, spre fratele sau mai mare. Acum cei doi frati se aflau fata in fata. Anatoli zimbi. Oleg apuca cutitul din mina insingerata a fratelui sau si ochii lui de copil capatara o lucire stranie. Tisni spre grupul din fata sa si in mai putin de o secunda zaceau toti cincisprezece in mijlocul drumului, dupa cinci secunde intreaga piata se umplu de cadavrele soldatiilor ce misunara intreaga zi prin zona. Apoi copilul lesina. Era prea mult pentru corpul lui crud.

Anatoli apuca sa ajunga pina la poarta iubitei sale, apoi se prabusi la pamint gemind. Misa il apuca in brate plingind isteric.

- Nu trebuia sa faci asta! Nu trebuia… Nu…

- Promite-mi, sopti, promite-mi ca vei avea grija de Oleg… Ei… ei vor veni dupa el… Apoi se stinse. O ninsoare de poveste incepu sa cada peste oras, acoperindu-l, amortindu-l.

Partea a doua

In jurul cilindrului alb, inalt, ce semana foarte bine cu o tigareta, aerul era proaspat asa ca tinarul urg respira de citeva

ori hotarit si simti imediat cum plaminii descompun aerul si organele interne se invioreaza. Isi incorda muschii slabi si isi intinse in lateral miinile subtiri si lungi acoperite de o piele vinat-cenusie si simti cum intregul corp i se desfata sub valul acesta de aer curat. Se gindi cu ciuda la toti acei semeni care, se zvonea, traiesc in Castel, la aerul pe care il respirau, si isi zise ca nu era de mirare ca sint toti sanatosi. Isi dorea mai mult decit oricare alt urg din cei de afara sa fie primit printre cei Privilegiati si nu se agata de asta pentru ca voia cu orice pret sa traiasca, ci pentru ca in mintea lui voia sa gaseasca o modalitate prin care viata urgilor de afara, a tovarasilor sai sa fie mai usoara. Stia ca urgii cei intelepti lucreaza la asta acolo in castelul lor, departe de aerul prafuit si otravit de afara, si mai ales era convins ca avea el insusi un rol de jucat in a duce la indeplinire planul. Dupa ce parcurse o oarecare distanta tinarul urg se intoarse si mai privi o data castelul. Silueta se inalta alba, inalta si de forma cilindrica in mijlocul pustiului. Deveni brusc constient ca prezentele din apropiere nu erau ale unor adulti si involuntar isi aminti de propriul sau Abandon. Isi amintea doar vag coridoarele albe, inalte. Fusese condus spre iesire si un imens pustiu i se intinse in fata, apoi in urma sa usa se inchise lasindu-l prada unei dureri a carei amintire ii provoca un tremur necontrolat. De atunci se obisnuise cu aerul ce mirosea urit, cu durerea constanta pe care o simtea in piept. Acei copii pe care ii simtea trebuiau sa faca fata aceleiasi incertitudini care il chinuise si pe el pina reusise sa se regaseasca. Se apropia de grupul pe care acum putea sa il distinga printre rocile galbene din fata lui. Erau douazeci de insi, asezati intr-un cerc facut in jurul unui al douazecisiunulea. Pe rind, cel din mijloc era lovit cu pietre de ceilalti, iar tinarul putea sa auda insulta. "Schilodule!" Grupul se imprastie cind prezenta adultului se facu simtita, insa acesta stia ca toti acei copii se ascundeau, ca erau tot acolo si ca priveau sa vada ce va face el, un adult, fata in fata cu acest Schilod. Facu ceva ce nici un urg imperfect, cum erau cei de afara, nu ar face vreodata. Si o facu pentru a ii uimi pe acei nepriceputi de copii care se comportau atit de nedemn cu o fiinta ce le semana. Lua copilul pe brate si pleca cu el spre locuinta sa. Avea de gind sa il ingrijeasca, sa il ajute sa se intremeze, apoi... Apoi va vedea. Stia ca inca este urmarit, dar isi continua drumul nestingherit cu copilul in brate pina ajunse

acasa. Trupul mic tresari de citeva ori in bratele sale asa ca il aseza pe roca dreapta pe care se odihnea de obicei si il lasa sa stea acolo pe piatra. Il privea. Copilul tragea avid in piept aerul murdar, iar pielea cenusie, aproape neagra, vibra de fiecare data cind micutul inspira. Realitatea era dura. Rind pe rind urgii mureau, iar cei care apareau din cind in cind in apropierea Castelului, tot mai multi erau asemenea acestuia. In cele din urma vor fi disparuti cu totii, mai putin ei, cei privilegiati, care se hranesc cu aerul curat dinauntrul castelului. Copilul respira sacadat sub ochii lui si dintr-o data fata i se lumina brusc de un gind, o idee: trebuia sa afle cauza pentru care aerul era stricat si atunci cu siguranta va fi primit printre cei destepti, alesi sa traiasca pentru totdeauna in siguranta Castelului. Apoi, cu ajutorul lor, va reusi sa gaseasca si o modalitate de a repara aerul, de a le oferi o sansa si celor de afara. Avea sa fie Salvatorul tuturor. Se apleca asupra copilului sa il cerceteze cu atentie si observa ca membrele ii erau disproportionate, forma sa generala era departe de cea a unui urg-tip, cu toate acestea ii semana peste masura de mult. Se simtea de parca se vedea pe sine, copil. Gindul ca acest Schilod, si isi spuse ca numele acesta nu era potrivit, este cheia intregii povesti nu-i dadea pace si mai ales ii aducea convingerea ca el trebuie pastrat cu orice pret. Isi ascuti simturile, dar nu simti pe nimeni prin apropiere. Se intinse pe piatra alaturi de copil si adormi. Se trezi dupa putin timp, iar linga el copilul devenise cafeniu si tremura, iar urgul se temu ca il va pierde. Cu toate acestea copilul se ridica in picioare si se deplasa incet printre pietrele mari din apropiere. Urgul il urma tacut cu toate ca incepuse sa nu mai inteleaga nimic. Silueta ce se deplasa in fata lui era atit de putin urgica incit il vraji. Copilul merse multa vreme, pina departe, unde cimpia plina de bolovani se termina si incepea un urcus dificil. In spatele lor, in departare, Castelul se vedea la orizont alb, subtire, delicat. Tinarul nu avea nici cea mai mica idee incotro se indreapta, cu toate acestea continua sa se catere alaturi de copil, pe care bratele mai scurte nu il ajutau si de aceea de multe ori trebuia sa se opreasca, sa il astepte, apoi sa inceapa sa escaladeze din nou impreuna. Panorama ce ii intimpina acolo sus, de cealalta parte a urcusului, ii intari convingerea ca e singurul urg ce ajunsese vreodata acolo, ca e singurul care aflase de unde vine aerul stricat. Lumea ce se

intindea in fata lui era de un alb calm, din loc in loc pete de un ocru murdar si ici-colo pilcuri de copaci ce porneau in josul pantei pina la cimpul mare de jos. Schilodul statea in fata lui, cu mina indreptata spre rotocoalele de fum murdar ce se inaltau departe din cosuri gigantice, negre, ce semanau, cu exceptia culorii si a marimii, cu turnul alb care acum abia se mai vedea in groapa mare din spatele lor. Acolo sus aerul era atit de rece, aproape insuportabil si, cu toate ca ar fi vrut sa se apropie de Marile Castele, stia ca ar fi murit inainte sa ajunga acolo. Aflase ceea ce-i va determina pe Privilegiati sa-l primeasca printre ei. Aproape simtise aerul proaspat din interiorul Castelului inundindu-i narile, asa ca se intoarse sa-l cheme pe Schilod. Acesta nu era nicaieri. Il cuprinse spaima. Acum citeva momente trupul lui slab, deformat era chiar acolo linga el, iar acum disparuse cu totul. Scruta cimpia ce se intindea in fata lui, sub panta lina ce-i pornea de la picioare, si avu impresia ca desluseste niste siluete. Vietatile semanau intrucitva cu un Schilod insa erau mult mai masive, cu miscari mai agresive si, fapt ce-l incurca, pareau sa poarte ceva peste piele. Apoi simti ca fiintele acelea erau urmarite de departe de o alta, mult mai ciudata, ce se deplasa cu toate cele patru membre si care avea corpul acoperit in totalitate de par. Ei urcau spre el asa ca urgul se trezi alergind la vale odata cu bolovanii mari ce se pravaleau sub picioarele lui fragile. Nu stiu cum se intimplase, dar se trezi deodata in pestera sa si trebui sa se gindeasca daca traise cu adevarat toate aceste intimplari sau pur si simplu suferea. Se aseza pe piatra calda, aspra unde fusese adineauri alaturi de copilul acela urg, sau ce o fi fost, sau daca o fi fost, si inchise ochii sa se gindeasca. Incerca sa puna cap la cap tot ce aflase iar concluzia il facu sa incremeneasca de spaima. Fiintele acelea pe care le vazuse erau cu siguranta cele care murdareau aerul, erau ucigasi ai semenilor sai, iresponsabili, vinovati. O ura sfisietoare isi facu loc in el. Cine erau Ei? De unde venisera si, mai ales, de ce le stricau aerul? Adormi fara sa stie cu exactitate ce va face in ziua urmatoare, dar cu un lucru cert in minte: descoperise cine murdarea aerul.

Partea a treia

Iarna se apropia de sfirsit in intinsa Siberie, ici-colo pete intunecate de pamint incepeau sa se iveasca in stratul de zapada. Cu toate acestea noptile erau inca geroase, dar ziua

soarele desfata crengile dezgolite ale copacilor. Misa si Oleg traversasera trei sferturi din cimpia dintre cele doua dealuri si mai aveau cam cincizeci de metri pina la fisia subtire de copaci ce taia cimpul in diagonala. Undeva in dreapta se auzea infundat sursurul unei apei si Misa se temea ca nu cumva vreun piriu nestiut de ea sa le treaca pe sub picioare. O ceata deasa se lasase peste intreaga vale si cu ea, incet si intunericul, invaluind tulpinile copacilor, lasind impresia ca poate coroanele dezgolite leviteaza deasupra zapezii. Un miros intepator domnea in zona, asa ca Misa se gindi ca se afla peste mlastinile inghetate ce eliberau gazele lor urit mirositoare odata cu caldura ce le dezmortea. Grabira pasul caci urmaritorii nu puteau fi departe; de multe ori parea ca li se aud pasii in neaua din urma lor. Avansul de trei zile pe care il avusesera la inceput se pierduse cite putin in cele doua saptamini de cind plecasera si fata isi inchipuia cu greu ca vor putea scapa de ei. Cu toate acestea trebuia sa spere, sa creada si mai ales sa isi tina promisiunea. Isi spuse ca, cel putin, nu vor mai suferi frigul cumplit pina la lasarea noptii, cu toate ca mina lui Oleg in a ei era rece, aproape teapana. Baiatul facea fata cu greu drumului, si cu toata vointa de care dadea dovada, trupusorul crud nu prea il ajuta. Chiar daca nici unul dintre ei nu stia cu exactitate ce se afla dincolo de fisia de copaci, se indreptau spre ea nadajduind ca vor afla un loc unde sa se odihneasca. Nici unul dintre ei nu dormise in ultimele trei zile si, cu toata teama, somnul aproape ii biruise de citeva ori, iar pentru ei, in frigul acela cumplit somnul insemna moarte. Intrara in pilcul de copaci si parca ceata se mai rispise, il trecusera mai repede decit sperau, iar acum terenul inzapezit incepea sa urce usor pina la marginea padurii ce acopera in totalitate dealul inalt din fata lor. Undeva pe la jumatatea acelui deal un grup de stinci strica monotonia padurii, iar Misa il purta pe Oleg in acea directie. Spera sa gaseasca o scobitura mai adinca in piatra, unde temperatura sa fie mai ridicata si astfel sa treaca mai usor peste noapte. Aflara o pestera chiar la baza uneia dintre stinci si intrara bijbiind prin intunericul patrunzator. Inauntru era cald. Se asezara si locul nu era nici tare, nici rece cum se asteptau. Afara se lasase noaptea si incepuse sa ninga, iar un vint puternic viscolea neaua acoperind urmele pe care le lasara in urma. Misa aproape ca plinse de bucurie la acest gind, si la acela ca nu mai trebuia sa

indure inca o noapte afara, in frigul acela de iad. Il trase pe Oleg aproape de ea sa-l incalzeasca si pentru o clipa avu nalucirea ca-l imbratiseaza pe Anatoli, pe cel pe care-l pierduse. De cind murise Anatoli, Oleg era totul pentru ea, simtea ca daca il are pe el aproape, cumva are cu ea si o parte din iubitul ei. Lacrimile i se ivira intre gene si suspina incet. Apoi il simti pe baiat cuprins de un tremur cumplit si il strinse mai tare si-l saruta pe frunte cu buzele uscate, sa il linisteasca. Copilul se smulse din bratele ei si se ridica in picioare, porni spre iesire, apoi se opri citiva pasi mai in fata. Fata privea conturul neclar al trupului marunt, proiectat in intrarea pesterii, si nu stiu cum sa rectioneze. Apoi, cu ochii iesiti din orbite, vru sa strige, dar zbieretul de spaima i se opri in git. Silueta masiva ce aparu in cadrul pesterii aproape ca o facu sa lesine, de surpriza, sau mai degraba la gindul ca aceasta intilnire insemna sfirsitul lor, al amindurora. Marele Amur, temutul tigru siberian, le simti prezenta si se opri precaut, dar nu surprins, si adulmeca aerul. Scutura miriind zapada ce ii acoperea spinarea si scoase un raget cum Misa nu mai auzise niciodata. Animalul ramase pe loc, iar fata aproape ii simtea privirea ce o fixa prin intuneric. Apoi porni agale spre ea, intre ei Oleg inca statea in picioare tremurind, apoi se opri amenintator la doar zece centimetri de baiatul care acum statea drept si privea direct in ochii mari, reci, de felina. Tigrul intinse gitul puternic si isi arata coltii mari, apoi isi sprijini aproape torcind capul mare in pieptul baiatului si il impinse usor din calea sa, dupa care facu un salt mare pina linga Misa. Animalul se aseza linga ea in asa fel incit sa o incalzeasca cu blana lui deasa, cu trupul urias, cald. Oleg se apropie si se culca si el linga animal in timp ce Misa ramase muta, mintea ei refuzind sa accepte ceea ce tocmai i se intimpla. Cu toata spaima, oboseala o invinse in cele din urma si adormi pe pintecele fierbinte al Amurului.

Partea a patra

Rasaritul trecu fara ca tinarul urg sa mai vina asa cum obisnuia linga Castel sa respire aerul curat, iar Cel Mai Batrin dintre urgi se temu ca nu cumva sa-l fi pierdut. De acolo din virful turnului putea sa vada intregul cimp sterp, plin de praf, bolovani si stinci ce i se intindea la picioare. Printre toate acele stinci traiau zeci de urgi, dintre cei imperfecti. Isi aminti cu cita stringere de inima luase hotarirea, atunci demult, cu toate

acestea spatiul din Castel era limitat; nu se gasea loc decit pentru cei mai buni, iar acesta a fost atit de aproape! Mai trecu o data cu privirea peste pustiu si jos, undeva departe, de dupa una dintre stincile cele mari se ivi un grup de urgi. Batrinul nu mai vazuse niciodata atitia urgi laolalta, iar ei continuau sa apara de dupa peretele de piatra. Erau multi, poate chiar toti, isi spuse, si iata-i, se indreptau spre turn. Cind grupul se apropie putu sa-l distinga in fruntea lor pe tinarul acela atit de promitator. Se bucura sa vada ca reusise sa faca ceva ce nimeni inaintea lui nu mai facuse, anume sa stringa in jurul sau toti urgii dinafara. Incerca sa-si dea seama ce anume il facuse atit de determinat si nu-i trecu nimic prin minte. Acum grupul urgilor era deja la baza turnului si cei mai multi dintre ei aruncau cu pietre in turn, cereau sa apara cineva, sa vorbeasca cu ei. Asadar sosise ziua in care cei de afara se revoltau. Dar erau prea putini, prea slabi pentru a pune in pericol experimentele. Batrinul hotari sa nu iasa, era sigur ca dupa un timp in care nimeni nu va aparea vor pleca cu totii. Totusi il rodea un gind. Ce le spusese urgul sau asa de important incit sa ii adune pe toti, si inca asa de suparati?

Tinarul urg ridica miinile indemnind multimea sa taca. Una dintre usile mari ale Castelului se deschise incet, iar trupul subtire al unui urg batrin se ivi in spatiul imens. Acesta se indrepta de-a dreptul spre el, cu pasii sacadati si cu fata acoperita de o masca ciudata. Inclina usor din cap cind ajunse in fata sa:

- De ce vii aici sa ne tulburi munca?

Multimea de urgi tacea, atitudinea le trada respectul cel mai profund, insa linistea nu dura decit citeva clipe, pina ce incepura sa vocifereze.

- Cine sint Ei?

- De ce ne murdaresc aerul?

- Moarte invadatorilor!

Batrinul urg inlemni. Intinse mina spre urgul cel tinar si sopti:

- Vino cu mine!

Pornira impreuna, iar in urma lor usa se inchise fara zgomot. Coridoarele i se pareau mai putin inalte, dar la fel stralucitoare. Un aer proaspat, racoros il inconjura inducindu-i starea de bine care il facea sa radieze. Observa ca Batrinul isi

scoase masca cind ajunsera intr-o sala mare cu trei pereti mari, albi si cu panorama desertului pe cel de al patrulea, iar urgul cel tinar nu-si putu retine un strigat de admiratie. Cei doi stateau acum fata in fata, atit de diferiti, unul batrin, dar plin de viata, radiind sanatate, celalalt tinar, cu trupul bolnav, sfrijit, rapus de dureri.

- Ce ai vazut acolo sus?

- Castelele cu Fum, murmura cel tinar. Si doua fapturi urmate de o a treia, una ciudata care folosea toate cele patru membre pentru a merge.

- Ce crezi ca sint Castelele pe care le-ai vazut?

- Locul de unde vin ei, invadatorii, Cei Care Murdaresc Aerul, impreuna miinile in semn de ruga. Inteleptule, trebuie sa facem ceva, altfel cu totii sintem pierduti, chiar si cei din turn. Ei trebuie sa fie foarte multi…

Urgul cel batrin intinse mina si ii facu semn sa taca.

- Castelele de Fum nu au nici o legatura cu Ei, spuse apasat. Ele sint ale noastre, ale celor de aici. Cu ajutorul lor avem aerul curat din Castel.

Tinarul urg ramase nemiscat citeva clipe, cu o expresie de groaza intiparita pe fata.

- Ii otraviti pe proprii semeni ca sa traiti voi bine? Ce fel de urgi sinteti voi, sa fiti in stare de asa ceva?

Intoarse spatele si dadu sa plece.

- Opreste-te!

Glasul era puternic, poruncitor, iar urgul se opri ca trasnit dupa doar citiva pasi.

- Atmosfera naturala de pe planeta aceasta e imposibil de respirat pentru noi, urgii. Eu as muri in citeva clipe daca as iesi afara din Castel fara masca pe care ai vazut-o. Cei de afara sint rezultatul unui experiment. Cercetatorii nostri au inlocuit un organ ce face ca aerul natural al planetei, bogat in oxigen, sa nu le fie daunator, dar in acelasi timp ei nu mai pot respira atmosfera artificiala pe care am creat-o in interiorul acestui Castel. Tu insa esti diferit. Poti respira ambele atmosfere, cu un alt scop. Credeam ca acest experiment a esuat. In curind vom pleca acasa…

- Acasa? Dar aici nu e acasa? Noi… noi sintem invadatorii?

- Un accident spatial. Din cauza aceasta sintem aici, acum, uitati de cei de acasa. Dar in curind vom pleca. Chiar foarte curind.

Urgul cel tinar il privi direct in ochii mari.

- Castelul acesta trebuie atunci sa fie… o nava spatiala!

Urgul cel tinar se porni sa rida cu pofta. Celalat il privea zimbind. In cele din urma, testele gresisera, urgul acesta din fata lui era exact ceea ce trebuia sa fie.

- Vei ramine aici in turn, dupa ce le vei spune celor de afara sa plece.

Partea a cincea

Misa se trezi prima si impinse laba uriasa a tigrului ce acoperea trupul lui Oleg. Animalul se ridica in picioare, privi citeva momente spre cei doi, dupa care o lua la goana spre iesire, apoi prin zapada. Cei doi iesira in gura pesterii unde era mai multa lumina si impartira din putina mincare pe care o mai aveau. Mincara in liniste, apoi pornira in susul dealului, ocolind stinca, dar zapada viscolita le ingreuna inaintarea. Dupa vreo doua ore ajunsera in virful dealului si peisajul de dincolo de colina era ciudat. O gaura imensa se intindea in fata lor, pamintul arid, bolovanos era lipsit de zapada si se casca intr-un hau adinc, pina la o cimpie intinsa presarata cu stinci mari. Desi soarele nu batea puternic, pamintul scotea aburi. Undeva in mijlocul craterului Misa ii arata lui Oleg o cladire mare, inalta, subtire, de forma unei tigari. In spatele lor, departe, in dreapta putura vedea ceea ce in ajun le era cu neputinta din cauza cetii si a intunericului iar de dimineata le era ascuns vederii de copacii incarcati de nea. Niste cosuri mari ca acelea ale uzinelor vechi care se intindeau mai demult pe tot intinsul tarii varsau valuri de fum peste intreaga vale. Privira mai atenti cimpul incercind sa-i zareasca pe urmaritori si siluetele lor se vedeau mici, departe, la baza dealului. Misa isi spuse ca trebuie sa fie cel putin treizeci de soldati, cu ciini si sanii electrice. Departe, deasupra dealului de pe care coborisera cu o zi in urma, se distingeau citeva aparate de zbor, elicoptere probabil, asa ca hotarira sa coboare panta abrupta. O prezenta ciudata ii opri insa din ceea ce se pregateau sa faca. In fata lor statea o fiinta de statura lui Oleg, cu pielea cenusiu-inchis, lucioasa, si ochii ovali, mari si negri, cu un chip care-i parea cunoscut, de undeva

din negura unor amintiri, poate dintr-un vis. Fiinta le arata un loc pe unde coborisul era mai usor si, inainte de a se hotari s-o urmeze, mai privira odata in urma. Un grup de vreo cinci soldati urcau pe urmele lor, la vreo treizeci-patruzeci de metri, cu armele pregatite sa traga, iar elicopterele se auzeau tot mai aproape. Un racnet cumplit ii facu sa intoarca din nou privirile spre soldatii din apropiere. Doi dintre ei erau intinsi pe zapada ce se inrosise sub trupurile lor. Amurul sfirteca intr-o clipa inca un corp, apoi citeva impuscaturi strabatura aerul. Tigrul se dadu citiva pasi in spate, apoi dintr-un singur salt ii dobori pe amindoi soldatii si umplu zapada cu singele lor. Se clatina de citeva ori, apoi se prabusi la rindul lui in zapada. Cei doi incepura sa coboare panta abrupta urmind creatura ciudata care le iesise in cale si ii conducea acum spre uriasul cilindru din departare. De jur-imprejur li se alaturara alte fiinte ce semanau si, in acelasi timp, erau diferite de cea intilnita pe buza prapastiei. Aveau corpul mai inalt insa nu mai plin, pielea cenusie era mai deschisa la culoare, membrele mai lungi si mai subtiri, fruntea mai lata, capul mai mare si aceiasi ochi negri mari, ovali. Oleg privi fiinta ce ii intimpina acolo sus, apoi pe celelalte, turnul din fata, fata ce il ingrijise cu atita devotament si isi aminti in acea clipa cine este. Grabi pasul spre Castel si ii indemna pe toti sa se indrepte spre el. Cind ajunsera la baza lui, Oleg se apropie de peretele alb, curbat, inchise ochii si il atinse cu palma. O usa mare se deschise, iar baiatul ii grabi pe toti inauntru. Urgii se dadura inapoi tusind cind incercara sa intre. Ii intimpina o fiinta cunoscuta, cu pielea de un cenusiu deschis, curat, inalt si cu ochii mari, mai deschisi la culoare, cu o masca de respirat transparenta peste gura mica, si care parea din atitudinea celorlalti sa fie conducatorul tuturor. Fiinta nu parea uimita sa ii vada, cu toate acestea o privi nedumerit pe Misa care statea muta de uimire, deoparte, palida si tremurind din toate incheieturile.

- Stiam ca ai sa te intorci, spuse Batrinul zimbind.

- Parca aveam incotro, murmura Oleg strimbindu-se. Cum stam?

- Pregatiti de zbor, raspunse Batrinul zimbind din nou.

Apoi porni direct spre grupul de urgi diformi, ciudati, nereusiti, de afara.

- Cei mai multi dintre voi, spuse, dupa ce vor trece de usa din spatele meu, vor muri. Aerul din interiorul Castelului e otravitor pentru voi asa ca ma vad nevoit sa va invit sa plecati.

Usa mare pe care de citeva clipe incercasera sa intre incepu sa se inchida incet, fara zgomot, dar urgii ramasera pe loc, parca impietriti, neintelegind ce anume trebuie sa faca. Se lasa o tacere grea. O intrerupse vocea ascutita, stridenta de copil a lui Oleg.

- Nu ii vom lasa aici! Si stii ca fara mine nava acesta nu poate pleca.

Pe chip i se vedea acea expresie de hotarire neclintita.

- Prea bine! Ce propui?

Copilul isi prinse timplele intre palme si inchise ochii.

- Fiecare secunda e pretioasa, iar ei deja ne-au descoperit. E singura solutie. Lasa-i pe toti afara si vino cu mine!

Oleg inca tacea. Apoi isi ridica privirea spre prietenul sau, iar chipul ii trada o tristete de moarte.

- In calitate de conducator al navei si in aceea de prieten te intreb. Unde sint vremurile cind un urg nu lasa in urma alti urgi? Cind mai bine muream impreuna decit unul singur sa moara departe, ai uitat?

- Parca acasa isi mai aminteste cineva de noi! Uite ce e, vrei sau nu sa scapi din acest corp ridicol? Timpul trece si ei sint tot mai aproape de noi. Toate eforturile noastre s-au concentrat spre construirea Castelului. Din punct de vedere defensiv, sintem nimic.

Oleg facu un semn urgilor care inca erau impietriti in cadrul usii mari si ascultau discutia, iar acestia pornira incet, descumpaniti spre stincile unde locuiau. Cind incaperea se goli, urgul il privi scurt pe Oleg, apoi ii facu un semn cu subinteles spre Misa.

- Ea ramine cu noi, spuse baiatul incet si il urma pe o usa mica pe prietenul sau care isi scoase masca si ii oferi lui si fetei cite una prin care puteau sa respire oxigen.

Partea a sasea

Generalul Anton Hruscev era un om de statura mica, indesat, cu o privire agera si neobisnuit de vioi pentru aspectul sau. Caracterul sau era aspru, pe masura vorbei repezite, facute anume parca pentru a da ordine. Presedintele il sunase personal cu rugamintea sa conduca misiunea Siberia, aceea de a-l

captura viu sau mort pe Oleg Razanov. Desigur, cind un pusti de sapte ani omoara de unul singur o suta douazeci si sase de soldati, inarmat doar cu un cutit, problema devine una de stat, stirneste furtuni acolo sus. Insa cine credea ca faptul acesta e ciudat ar fi trebuit sa se afle acolo, in locul generalului, in fata acestui crater urias, ce nu se stia cum ramasese necunoscut atita vreme, sau a furnalelor uriase din afara lui. Iar cei care le construisera se aflau inca acolo; furnalele lor nu incetasera sa verse fumul alb-laptos si urit mirositor peste valea mlastinoasa din spate. Armata puse stapinire pe dealuri. Zeci de tancuri imprejmuiau locul, avioanele survolau zona iar numarul soldatilor desfasurati crestea cu fiecare ora. Anton Hruscev ceru binoclul si cerceta cu atentie cilindrul alb, inalt ce se ridica in mijlocul craterului. Dupa citeva minute se intoarse spre cei citiva ofiteri din apropiere.

- Unde-mi sint blestematele de generatoare? Chestia aia poate pleca de acolo oricind!

Trinti binoclul in bratele unui subaltern si porni furios spre cortul de telecomunicatii. Nu apuca sa faca decit vreo zece pasi si un soldat veni in fuga de la unul dintre posturile de observare fixat in apropiere.

- Domnule general, cred ca trebuie sa vedeti asta!

Pornira impreuna spre foisorul metalic, iar soldatul fixa luneta pustii si il invita pe general sa priveasca prin ea. In fata unei stinci se vedea o fiinta ciudata, de inaltime medie, cu capul mare, cu doi ochi negri profunzi si ovali, un corp acoperit de o piele cenusiu-vinetie, cu membre lungi si subtiri. Fiinta statea nemiscata, cu spatele lipit de stinca, apoi porni de-a lungul peretelui si intra intr-o scobitura intunecata la vreo zece, cincisprezece metri departare. Generalul ridica uluit privirea.

- Vreau o echipa sa faca curatenie acolo jos, se rasti in statia portabila. O astept in Perimetrul A in cinci minute!

Isi privi ceasul. Echipa isi facu aparitia in mai putin de trei minute, cincisprezece dintre cei mai buni soldati specializati in misiuni de asalt stateau aliniati in fata generalului si asteptau instructiuni.

- Acolo jos, spuse acesta tare, se ascund niste fiinte ciudate, abandonate pentru vreun motiv in afara turnului. Vreau sa coboriti acolo si sa omoriti tot ce misca pentru a pregati asaltul final. Puteti pleca…

Echipa incepu coborisul si bolovanii pornira la vale sub ghetele lor ridicind nori mici de praf. Ajunsera jos cu armele in pozitie de tragere, cu luneta la ochi si luara cu asalt buchetul de stinci galbui, inalte de cel mult patru - cinci metri. Lumina era mai putina jos, in penumbra, galbuie, de parca soarele tocmai apunea, cu toate ca era abia ora prinzului. Cercetara fiecare scobitura a primei stinci, fara nici un rezultat, apoi pornira spre urmatoarea. O silueta tisni din fata lor spre una dintre stincile mai departate si ecoul impuscaturilor rasuna in intregul crater. Fiinta se prabusi in praf apoi oasele se frinsera sub bocancii grei ai soldatilor ce pornira o vinatoare sinistra. Urgii alergau in toate partile, speriati de bubuiturile puternice, apoi se prabuseau improscind solul cu singele negru cu luciri ciudate de rosu. Unii se ridicau din nou si porneau in goana, strigind, spre turnul alb din mijlocul craterului, dar gloantele ii doborau inapoi la pamint inainte de a face prea multi pasi. Echipa ajunse la una dintre stincile cele mai inalte si descoperi o pestera, liderul lor facu un semn si cinci soldati intrara sa cerceteze. Zeci de perechi de ochi sclipeau in intuneric, un zumzet ciudat facea aerul sa vibreze si soldatii deschisera focul spre grupul de copii urgi inmarmuriti de frica. Dupa ce terminara masacrul iesira si alaturi de ceilalti cerecetara fiecare metru patrat pina nu mai gasira nici un urg in viata, apoi plecara lasind cimpul plin de cadavrele al caror singe imbibase solul uscat si fierbinte.

Oleg statea in fata ecranului urias ce ii oferea panorama desertului din interiorul craterului si trebaluia dibaci cu degetele cerind ecranului fie un zoom asupra vreunei zone ce considera ca merita atentie, fie informatii legate de exteriorul navei, iar uneori se oprea cintarind lucrurile in mintea sa. Cel mai Batrin dintre Urgi era putin mai in spate, privind uluit lucrurile pe care Oleg si Nava le puteau face impreuna, de parca ar fi avut una si aceeasi minte. Dintr-un colt al salii Misa urmarea si ea tacuta miscarile copilului, cu toate ca nu putea intelege nimic din ce discutau fiintele acela cu Oleg. Acesta apropie locul prin care in urma cu citeva zile el si Misa coborisera insotiti de urgul acela diform si vazu un grup de oameni imbracati in negru, cu armele lor, coborind panta abrupta. Apropie imaginile cu urgii ascunsi printre stinci si ramase nemiscat o clipa, la gindul a ceea ce urma sa se intimple. Cind grupul de soldati se apropie de o stinca sa o cerceteze, un urg tinar fugi si gloantele il pironira la

pamint. Oleg inchise ochii si se intoarse cu spatele, isi acoperi urechile cu miinile mici, insa imaginile continuau sa se deruleze pe ecranul mare. Misa nu isi putea muta privirea de pe imaginile acelea teribile, pe fundalul carora Oleg i se parea atit de mic si neajutorat incit incepura sa ii curga lacrimi mari pe obraji, pe sub masca transparenta ce ii acoperea fata. Doar Cel Mai Batrin Dintre Urgi trada o expresie de impacare tacita, nu insa de parere de rau sau surpriza fata de ceea ce se intimpla sub ochii lui. Intr-adevar, se asteptase la asta, chiar facuse parte din planul lui, iar acum timpul sosise. Trebuia sa decoleze, sa lase in urma planeta asta blesemata, cu oamenii, cu laboratoarele subterane, in care, in urma lor, urgii ramasi urmau, cel mai probabil, cind sistemul defensiv va ceda, sa fie macelariti asemeni celor imperfecti de afara. Totusi, sacrificiul meritase. Cea mai importanta parte a urgilor, cei care se nascusera acasa, vor fi salvati.

- Decolam?

O emotie puternica se citea in acest singur cuvint. Oleg deschise ochii si il privi. O lucire stranie i se zari in ochi si pina ce Misa apuca sa clipeasca din ochi o singura data, parasi camera, cerceta fiecare compartiment al navei, cobori in laboratoare sa vada daca nu cumva vreun urg ramasese in urma. Nu mica ii fu mirarea sa gaseasca subteranul plin de urgi care munceau linistiti acolo in laboratoare. Toti erau nemiscati in jurul sau, din cauza vitezei cu care se deplasa, iar imaginile acestea i se pareau atit de reci, de dureroase, de indepartate, poate tocmai din cauza a ceea ce stia ca urmeaza sa se intimple. Si totusi nu putea lasa sa se intimple una ca asta. Misa tocmai desfacea genele, din clipitul acela scurt, si Oleg era din nou acolo, in fata Batrinului.

- Nu mi-ai spus nimic despre cei din laboratoare! Cum poti face una ca asta doar pentru a-ti salva tie pielea?

- Ori plecam acum, ori vom muri cu totii, se rasti Batrinul. Ce conteaza citiva urgi sacrificati cind ne putem intoarce cu flote intregi sa ii razbunam? Daca vrei sa ramii aici, foarte bine! Am pe cineva care sa te inlocuiasca. Batu din palme si un urg tinar, cu un aspect destul de subred, isi facu aparitia in sala. Oleg, uitind pentru o clipa ca se afla in acel corp de copil, avu strania impresie ca se priveste pe sine, urgul ce fusese la

inceput si al carui corp il parasise cind nava se izbise de planeta aceasta albastra.

- Am lucrat la asta inca de la inceput. Nu puteam sa fim siguri ca te vei mai intoarce asa ca am creat un urg-conducator asemeni tie din celulele pe care le-am recuperat din corpul tau. Am folosit energia termica din adincul pamintului pentru a sustine viata in mica noastra colonie, dar si pentru experimente care acasa nu ar fi fost permise. Iata cum, ajunsi inapoi, rasa urgilor-conducatori isi va pierde puterea. De acum fiecare urg va putea sa minuiasca timpul dupa bunul plac! Si cind ma gindesc ca era cit pe ce ca acest exemplar minunat sa ramina aici, abandonat, si odata cu el sansa mea de a conduce toti urgii spre cucerirea galaxiei! Daca vrei, n-ai decit sa ramii... Oleg isi privi prietenul cu asemenea expresie de uluire pentru izbucnirea aceasta plina de ura, aceste planuri necugetate, incit ii fu imposibil sa il recunoasca. Stia ca in acel corp de copil nu avea nici o sansa sa fie mai rapid decit urgul care ii oglindea forma atit de bine. Inceta pentru moment sa mai fie un urg complet. In acel corp stateau inghesuite doua entitati; nu era cu nimic mai mult om decit urg, nici urg mai mult decit om. Omorise deja atit de singeros destui dintre semenii sai, oamenii, iar ei, prea multi dintre urgii ce ii erau atit de dragi. Ii veni sa plinga la gindul durerii si distrugerii ce urmau sa aiba loc daca Nava aceea ar fi parasit Pamintul, totusi, cum ar fi putut sa o opreasca? Sa ucida din nou? Vazuse deja destul singe.

- Am sa ramin cu ei, spuse si o apuca de mina pe Misa.

Coborira pina la parter si parasira Castelul ce levita deasupra solului citeva momente, in urma lor, apoi disparu cind urgul-conducator si nava devenira una. O liniste placuta domnea acolo, inauntrul craterului cu solul fierbinte de caldura adusa din adincuri si care facea ca iarna de afara sa nu fie simtita. Doar zumzetul surd al masinariilor din subteran se auzea, iar cei doi pornira urcusul greu, aproape simtind tintele lunetistilor in fruntile transpirate. Deasupra lumea era intr-o agitatie maxima. Soldatii umblau de colo-colo, panicati, generalul, inconjurat de trupa lui speciala ii iesi palid in intimpinare.

- Cu ei ce facem? murmura Misa.

Oleg se intoarse spre ea si o privi zimbind.

- Acum esti cu mine, nu ai de ce te teme! Oamenii nu sint mai mult decit niste fiare cind, uneori, renunta la ratiune. Dar acum trebuie sa schimbam lumea.

O strinse mai tare de mina si fata simti cum ea insasi devine Oleg, ca totusi ramine ea si cumva ei doi se contopesc, devin una. Plecara tinindu-se de mina si in jurul lor totul parea ca impietrise, ca doar ei doi traiesc si toti ceilalti sint niste statui de ceara intr-un straniu muzeu in aer liber, intr-o Siberie rece, uitata. In urma lor gloantele uitara sa zboare din pustile grele. Abia mai tirziu, soldatii impreuna cu generaulul lor se privira nedumeriti.

- Ce naiba cautam aici? Stringeti tot, nu avem nimic de facut aici.

Masinariile de razboi se pusera in miscare peste cimpurile unde zapada se topea lasind in urma dire mocirloase. Primavara sosea in Siberia.